

מי באמת רעב? כך הופכים בני טובים נאורים לפסקול של חמאס

04.08.2025 | פוזיילוב | written by משה

הסרטון שהפיץ חמאס, ובו נראה החטוף אביתר דוד [?] גבר ישראלי בן 24, רעב, עייף ושבור נפשית, כשהוא משנן שורות שנכתבו עבורו, לא מעיד על מצבם של תושבי עזה. הוא מעיד על מצבם של החטופים. ובכל זאת, תעמולת האויב מצליחה לחדור. היא חודרת אפילו אל לבבותיהם של נאורים, ציונים, בני דור הפלמ"ח וילדיהם של ניצולי השואה.

בשבוע שעבר, בארוחת צהריים עם חבר ותיק [?] לוחם לשעבר, איש מערכת הביטחון ובנם של שני ניצולי שואה, נחשפתי לעוצמת ההשפעה של הקמפיין התודעתי הזה. אותו חבר, שחרף גילו עודו נושא בגאווה את דגל הציונות, הפנה אליי שאלה שנשמעה ככותרת מה"ניו יורק טיימס": "מה עם הילדים הרעבים בעזה?"

עניתי בפשטות: זהו קמפיין תודעתי שקרי, מופק באולפני קטאר ונערך בתקשורת המערבית. אבל אז הוא אמר משפט שננעץ בי: "כבן לניצולי שואה, גם אם יש סיכוי של אחד למאה שילד אחד בעזה רעב בגללנו [?] צריך לעצור את המלחמה".

הבטתי בו ושאלתי: "אם הוריד, ניצולי שואה, היו כלואים במחנה ריכוז, וצה"ל היה מטיל מצור על ברלין [?] מצור שהיה גורם למותם של אלפי אזרחים נאצים מרעב [?] האם היה עלינו לעצור את הלחץ כדי שילדי הרוצחים לא ירעבו?"

הוא השתתק. הגבר שפעם ספג כדורים בשדה הקרב, מצא את עצמו סופג כעת את הרעל של הקרב התודעתי. לבסוף הרים את ראשו וענה: "אתה צודק. לא חשבתי על זה ככה. ברור שזו מלחמה של חיים ומוות. ברור שהיה צריך להטיל מצור".

ואכן, זו מלחמה של חיים ומוות. אך אנחנו במקום להיכנס לעזה כדי לשחרר את החטופים ולהשמיד את חמאס, נכנסנו עם מגבלות עצמיות ועם אשליה שניתן להילחם ברוע בלי להכאיב לו. התוצאה: אנחנו מותקפים לא על כך שחטופינו כלואים כבר קרוב לשנתיים באפלה ובתנאי הרעבה, אלא על כך שמרק החוטפים דל מדי.

החבר שלי, כמו רבים אחרים, אינו אדם אכזר ואינו טיפש. הוא קורבן של מערכת חינוך מערבית שמקדשת רגשות "עילאיים" של חמלה, סליחה, הכלה, ומוקיעה רגשות "נחותים" כמו כעס, אלימות ונקמה. זוהי תודעה שגורמת לאנשים טובים לחשוב באופן מעוות. תודעה שמזהה תמיד את הילד בעזה כקורבן, גם אם הפצצה שהרסה את ביתו שוגרה בידי אביו לעבר גן ילדים בישראל.

כך הופכים בני טובים, מוסריים ואינטליגנטיים לכלים בידי תעמולה אכזרית. הם לא מבינים שהחמלה שלהם, כשהיא מופנית כלפי הרשע, היא בגידה בטוב. הם אינם קול מוסרי, אלא פס-קול בקליפ הבא של חמאס. הם נבלעים בתזמורת של האחים המוסלמים, הופכים לדוברים של תסריט שנכתב בדוחא. הם, בסך הכול, נהפכים לאידיוטיים שימושיים.

ואם צריך תמצית אחת לסיפור כולו היא נמצאת בדיוק בסרטון שבו נראה אביתר דוד, החטוף, מנסה לשכנע את העולם כי צה"ל מרעיב את עזה. אך האמת פשוטה בהרבה: מי שבאמת רעבים הם לא ילדי עזה, אלא בני הערובה הישראלים, הנאנקים מתחת לאדמה.

התפרסם במעריב, בתאריך 04.08.2025.